

In nirvana

Textul „In Nirvana”, din manual, ii da cititorului senzația ca este o mica evocare a personalitatii lui Eminescu, datorita morții tragice a poetului, care va deveni un mit cultural al romanilor pana in ziua de astăzi.

Marele dramaturg I. L. Caragiale, fiind cunoscut ca apropiat al poetului, chiar prieten, sensibilizat si conștient de marea pierdere suferita de cultura romana, simte nevoia unei marturii menite sa precizeze dimensiunile evenimentului, sa ofere informații despre omul, personalitatea si familia prietenului sau.

Știind ca textul „In Nirvana” a apărut in ziar, Caragiale si construiește textul folosindu-se de modalitati literare ori proprii comentariului.

„Documentarul si subiectul”, ”relatarea neutra” si „tonul afectiv”

alternează ori fuzionează.

Finalul textului a avut rolul de a schița personalitatea impresionanta, deși contradictorie, a poetului filozof, pesimist care a predicat budismul. In fragmentul din manual, Caragiale ii face poetului un mic portret sufletesc, moralist. El trecea repede si foarte ușor de la o stare la alta.

Fiind tăcut si posomorât, vorbind puțin si fiind iritat de contradicție, aceste stări datorita sentimentelor rănite, dar a doua zi era chiar mai vesel, având pofta de viata, vorbindu-i lui Caragiale despre India Antica, despre daci, despre Ștefan cel Mare si cântându-i chiar si doina.

Caragiale spunea ca așa l-a cunoscut el prima data: vesel si trist, comunicativ si ursuz, blând si aspru, mulțumindu-se cu nimic si nemulțumit de toate, lacom de plăcerile vieții, fugind de oameni si căutându-i, nepăsător ca un bătrân stoic si iritabil ca o fata nervoasa.

Suferea foarte mult pentru familia sa, deoarece mama sa murise, sora lui era la o mănăstire deoarece era paralizata, doar pe tatăl sau îl mai avea. Eminescu avea in cel mai bolnav cap cea mai luminoasa inteligenta; cel mai mâhnit suflet in cel mal trudit trup.

După spusele lui Caragiale: „Acest Eminescu suferit de multe, chiar si de foame era un om dintr-o bucata, si nu dintr-una care se gaseste pe toate cărările.”

I. L. Caragiale va scrie peste un an articolul „Ironie”, cu aceeași problematica, dar in alt registru stilistic, cu un caracter polemic evident.